

huseffekt, nu efterhånden begynder at bære frugt.

Jeg glæder mig meget over, at man specielt i Det Konservative Folkeparti så småt er begyndt at formulere et lille spørgsmålstegn. Det er glædeligt, og jeg ser frem til det tidspunkt, hvor et flertal i Folketinget indser, at det er ærgerligt, at Danmark bevægede sig ind i den blindgyde, og det er ærgerligt med alle de omkostninger, det har haft for det danske samfund.

Apropos omkostninger for det danske samfund, så synes jeg, at det er almindelig god – hvad skal man sige både politisk og økonomisk – moral, når man afslutter et projekt, at så gør man status, inden man igangsætter et nyt projekt. Derfor er en af de ting, som jeg mener regeringen bør være forpligtet til, og som vi kan vende tilbage til i Folketingets Energiudvalg, at få et samlet regnskab for, hvad det har kostet det danske samfund, at man har gennemført »Energi 2000«.

Man gør nogle betragtninger om, at der er kommet nogle ekstra arbejdspladser, og man har fået opsat nogle vindmøller osv., men det samlede regnestykke, der viser, hvad de danske borgere har betalt for, at man har gennemført »Energi 2000«, og at Danmark har gået enegang og fortsat går enegang i hele CO₂-spørgsmålet, mener jeg både Folketinget og befolkningen har ret til at få kendskab til, inden man går videre til »Energi 21«. Det kunne jo godt være, at man ved evalueringen af »Energi 2000« ville komme til den konklusion, at det egentlig har været lidt dyrt i forhold til de mål, man har nået.

Jeg har med interesse læst ministerens bemærkninger til min kollega hr. Aage Brusgaard, nemlig i et læserbrev i dag i Børsen, og selv om vi i Fremskridtspartiet ikke er tilhænger af denne drivhusreligion, så har vi ingenting at indvende imod, at der sker en øget CO₂-binding. Ud fra alle betragtninger er det sikkert fornuftigt, al den stund at CO₂ bundet i afgrøder repræsenterer et gode, en værdi, for går man år tilbage, var træ som råvare jo noget, folk gik i krig for at erhverve rettigheder til. Dengang alle skibe blev bygget af træ, dengang hele krigsmaskineriet var afhængigt af træ, kunne man se, at det at have store skovarealer for alvor var et gode.

Efterhånden som man har opfundet både plastik og alt muligt andet, tænker vi jo ikke til daglig så meget over den fornøjelse, som træer og planter og skove i det hele taget er. Og skal vi i Fremskridtspartiet vælge mellem at opsætte

nogle flere vindmøller for at få en CO₂-begrænsning, eller at der skal ske en øget tilplantning af f.eks. braklagte arealer for på den måde at opnå en CO₂-binding, oven i at man så får den fremtidige gave, at der er nogle træer og nogle planter, som repræsenterer en akkumuleret værdi og en akkumuleret CO₂-binding, ja, så er det altså vores opfattelse, at lige præcis det scenario gør man for lidt ud af i regeringens handlingsplan.

Betragtningerne fra ministeren og fra regeringen om, at særlig landmændene på nuværende tidspunkt ikke er i stand til at afsætte disse energiafgrøder, er selvfølgelig interessante, men når det gælder træer, og når det gælder skovtilplantning, er det jo ikke nutidens markedspriser, der er afgørende for, om det kan betale sig om 10, 15, 20 og 30 år at have nogle flotte træer stående.

I det hele taget mener vi, at den energiplan, der er blevet lagt frem fra regeringens side, alt for meget har bindinger i, at man er startet med at lave facit, og så har man tilpasset mellemregningerne verbalt, sådan at de tre regeringspartier kunne hænge sammen, og man har tilpasset sig de delmål og midler, der er undervejs, for at nå et bestemt på forhånd fastlagt mål.

Det interesserede mig selvfølgelig at høre diskussionen tidligere om, hvorvidt dette klimapanel nu er dem, der skal bestemme alt, hvad der foregår i Danmark, og jeg er nødt til at minde om, at bare i nedskreven historisk tid har eksperter af enhver afskygning jo gang på gang taget fejl, og parlamenter og befolkninger er blevet vildledt af det, som af såkaldte eksperter er udnævnt til at være sandheder. Og lige præcis i det perspektiv er det farligt, at regeringen så ensidigt går ind og vælger en kurs, som kan give Danmark problemer.

Hvis den debat, vi har i dag, var foregået i 1966, altså for 30 år siden, så er der ingen tvivl om, at nogle betragtninger om energikriser og naturgasreserver i Nordsøen ville have spredt almindelig latter og fnisen rundt omkring hos tilhørerne.

Hvordan kunne en repræsentant fra det daværende Fremskridtsparti dog have så absurde forestillinger om, hvad der skulle ske de næste 30 år? Og præcis lige så absurd, som vi i bakspejlet kan se det ville være, så er det i bedste fald rent og skært gætteri, når regeringen gør sig betragtninger om, hvad der vil ske på energimarkederne de næste 30 år. Der kan blive store og små krige, store og små politiske kriser,